

И кой можеше да подозре въ по-самия апостолъ Левски?

Смирениятъ пѣтникъ се спрѣ предъ голѣма двуетажна къща и почука навратата. Излѣзе слугинята.

— Тукъ ли е чорбаджи Стефанаки? — попита Левски?

— Тука, тука, дѣдо попе, заповѣдай!

— Кажи му, че искамъ да се видя съ него. Идвамъ отъ Стара-Заара. Нося му много здраве отъ хаджи Господина.

Въ това време чорбаджи Стефанаки излѣзе на чардака, загърнатъ въ дебелъ кожухъ. Той чу последнитѣ думи на пѣтника.

— Ха, отъ хаджи Господина ли рече? — ухили се той. — Заповѣдай, дѣдо попе, влѣзъ се стопли и почини. Да си поприказваме.

Левски изтупа отъ снѣга замръзналитѣ си царвули и се изкачи горе.

Чорбаджи Стефанаки бѣше най-видниятъ български голѣмецъ въ града и голѣмъ приятелъ на турцитѣ. Неговата дума на две не ставаше. Той посрещна госта си радостно. Очакваше да чуе новини за своя старъ приятелъ отъ Стара-Загора.

Двамата влѣзоха въ топлата одая,

постлана съ хубави черги и кожи. Тукъ чорбаджията приемаше скжпитѣ си гости.

Като влѣзе, Левски здраво затвори вратата следъ себе си и устреми ясниа си и строгъ погледъ къмъ чорбаджи Стефанаки.

— Дойдохъ да събера вересията

си, чорбаджи Карагѣзовъ! — каза тихо, но смѣло той.

Чорбаджията нищо не разбираше.

— Ха, какви вересии? Такова нѣщо сега чувамъ! — учуди се той.

— Писмата, които ви се пратиха, четохте ли?

— Какви писма?

— Тогава четете!

Апостолътъ хвърли въ ржцетѣ му хартия съ голѣмъ печатъ и продъл-